

4

„Ty vieš *takto* hrať?“

„Ako dlho tam stojíš?“ Zotriem si opakom ruky slzy. Nechcem, aby videl, že ma rozplakala jeho pesnička.

Pohne sa ku mne. „Takmer celú moju pieseň.“

Prudko zatvorím klavír a vstanem.

„Plačeš?“

Odvrátim sa od neho. „Vždy ma dojme,“ priznám potichu. „Neviem, prečo som ju hrala. Asi si ma vybrala.“

„Vybrala?“

„Keď hrám, riadim sa tým, čo cítim,“ poviem s rozpakmi. Hayden je prvý, komu som to prezradila. „Vystúpenia, na ktorých mám predpísané noty a čo hrať, to nie je pre mňa. Zahrám ich, ale... čo je?“ zarazím sa.

„Viem, o čom hovoríš.“ Podíde bližšie. Zastaví sa tesne pri mne, až sa ma takmer dotýka. „Tiež to tak vnímam.“ Prezerá si ma, akoby si chcel zapamätať každý detail zo mňa.

Pohľad mi sklzáne k jeho perám, spomienky na to, čo s nimi dokáže, sú naraz príliš živé. „Ako si ma tu našiel?“ spýtam sa.

„Išiel som za tónmi vlastnej piesne a počul som ju

v takom prevedení, že som zostal bez slov,“ povie úprimne. „Bola si fantastická.“

Pousmejem sa, pochvala od samotného autora je pre mňa veľká pocta. „Ďakujem, nevedela som, že ma niekto počuje.“

„Hráš často?“

„Len príležitostne,“ pokrčím plecami, „už nemám toľko času ako kedysi, som stále v práci a...“ Prečo mu to hovorím? Vyjde z týchto dverí a zabudne na mňa. Obaja pôjdeme vlastnou cestou.

Neviem prečo, ale z toho vedomia ma zabolí pri srdci. Je mi s ním dobre. Akoby nebol slávnym spevákom, ale obyčajným chalanom odvedľa, s ktorým si rozumiem. *A priťahuje ma. Až neskutočne.*

Trpezlivo čaká, kým dopoviem, čo som začala.

Skloním pohľad ku klavíru a nadýchnem sa. „Nechcem ťa zdržiavať. Ďakujem za všetko, naozaj, ja...“

„Becky,“ povie mi prvýkrát menom a mnou prejde slabé chvenie. „K tomu včerajšku, pozri, chcem, aby si...“

„Nie,“ položím mu ruku na predlaktie, „nemusíš mi k tomu nič hovoriť. Viem, že si nečakal mňa. Mala som sa ozvať.“ Prehltnem a chcem pokračovať, ale v mysli sa mi vynoria spomienky na jeho bozky. Dotyky. Ako stlmil môj ston svojimi perami. Stiahne mi hrdlo. „Nemohla som,“ šepnem priškrtené. „Netušila som, kto si, až kým som si dnes nepozrela menovku.“

Nadvihne kútiky úst.

„Viem, že mi povieš, aby sme na to zabudli, a to je v poriadku. Pochopím to.“

„Nechcem zabudnúť.“ Pokrúti hlavou. Rukou prejde

BARBORA ASTOR

po línii tej mojej, až mi naskočia zimomriavky. Prsteňmi ma jemne poškriabe, ale neprekáža mi to. „Nechcem zabudnúť na teba.“

Naprázdno prehltnem. „A čo chceš?“

V tej chvíli sme len on a ja. Dvaja mladí ľudia, ktorí sa stretli v nesprávnom čase. Alebo to tak malo byť? Doprial nám osud, aby sme prežili to, čo nás tak zasiahlo, aby nám ukázal, že niečo také skutočne existuje a nezáleží na tom, kým sme?

„Chcem, aby si vedela, že ťa nedokážem... nedokážem dostať z hlavy.“ Prstami si zájde do vlasov, pery stiahne do úzkej linky.

Zmažem medzi nami tých pár centimetrov, čo nás delí. Skláňa sa ku mne, skoro sa dotýkame nosmi. Zovrie okraj klavíra, akoby sa chcel za každú cenu udržať na mieste. „Si ako melódia, čo mi stále chodí mysl'ou, brní mi v prstoch, kým ju nezahrám. Znova a znova. Potrebujem ju hrať, aby som vedel, že je len *mojou*.“

Jeho pohľad ma pohltí. Celé je to šialené. A dokonalé. „A ako... ju chceš hrať?“

„Úplne všetkými spôsobmi,“ odvetí hlbokým hlasom.

Zatočí sa so mnou svet. „Nemôže ti zostať iba v hlave?“

„Zbláznim sa bez nej.“ Vezme ma za ruku.

Zachvejem sa, keď jeho prsty zovrú moje. „Nepoznáš ma.“

„Ty ma tiež nepoznáš.“

„Len tvoju pieseň.“

Znova si prejde rukou po vlasoch a mňa pri tom pohybe prepadne túžba spraviť to isté. Predstavujem si ich hebkosť, keď mu do nich zaborím prsty a pritiahnem si

jeho pery k ďalšiemu bozku. Tie pery sa usmievajú, ako by ich majiteľ tušil, na čo myslím.

„Vedel si, že nie som tou, na ktorú čakáš?“ strelím do ticha otázku, ním však ani nehne. Stále ma drží.

„Nie hneď.“

„A predsa si pokračoval.“

„Chcel som. Úplne si ma...“

„Dobre, dobre. Stačí,“ zruším ho, začína mi byť horúco. Odstúpim od neho, ale stiahne ma späť. „Tiež nezaбудnem, no obaja vieme, že musíme ísť ďalej, Hayden.“

„Povedz to znovu,“ zaprosí tým svojím hlasom.

„Musíme ísť...“

„Nie, povedz moje meno, Becky.“

„Hayden,“ zašepkám bez dychu.

„Kriste,“ vydýchne. „Ja ťa nechcem nechať odísť.“

Rýchlo zažmurkám, nech ma nezradia slzy. Bojím sa mu pozrieť do očí. „Musíš, neprežije to, nech je to čokoľvek.“

„Nedovolím, aby ti ublížili, ochránim ťa pred všetkým tým šialenstvom tam vonku,“ povie náhle.

„A ako? Ako ma chceš skryť? Zabrániť im, aby ma prenasledovali, keď pôjdem domov či len tak po ulici? Oni to zistia!“

„Nepopieraš teda, že to cítiš tiež?“

„Panebože, a nie je to jasné?“ Rozhodím rukami.

Usmeje sa na mňa. Oči mu žiaria pobavením a spokojnosťou.

Neprežije to.

Ponorím sa do jeho zeleného pohľadu a opriem sa oňho. Pritiahne si ma ešte bližšie. V podbruší cítim, ako na mňa reaguje jeho telo.

Keby to bolo možné, to moje by teraz žiarilo.

Pobozkám ho. Nič úprimnejšie mu neviem dať.

Akoby čakal iba na to, jeho pery splynú s mojimi a ja som znovu stratená. Pootvorím ich a jeho jazyk si medzi ne nájde cestu. Nestačí mi. Stúpnem si na špičky, pričom sa o neho obtriem. Zavzdychá mi do úst. Cítim to rovnako. Prstami mu zájdem do vlasov. Dávam do toho bozku všetko, čo môžem. *Lúčim sa s ním.*

V okamihu, keď sa za nami otvoria dvere, sa od neho odtrhnem. „Zbohom.“

Zdá sa mi rovnako omámený ako ja. Vyzerá nádherne. Túžba mnou preniká ako rozpútaný živel. Opakujem si, že to musím spraviť. Nemá to budúcnosť.

Neprežije to.

„Becky!“ zavolá za mnou, ale ja v tej chvíli míňam vo dverách Neala.

Prekvapene na mňa pozrie a potom mu pohľad zamieri ku klavíru. „Hayden? Čo to má, do pekla...“

„Becky!“ Jeho volanie ma prenasleduje, kým bežím chodbou preč.